

Aixecá'l cap d'una revolada, i guaitant-me esfereït, proferí:
—¿Encara li sembla poc. trist de mi? ¡Es que mai per mai l'havia feta semblant cosa! La pobre Verge no te cap ciri al altar ni jo rosaris per a vendre. ¡He sigut un lladre, senyor metge, he sigut un lladre!

Aitals paraules dites amb un accent tal de sinceritat i d'arrepentiment, m'arribaren al cor. Vaig guaitar-me'l emocionat preguntant-li per fi:

—Bé ¿a quant puja aquesta cantitat?

—Quatre pessetes i cèntims—barbotejà amb veu confosa'l guardià del santuari.

—Doncs, va a, hi haureu guanyat. ¡Guaiteu!...—I dirigint-me totseguit envers el forat aquell de la paret, ell veié com posava dins del tupinet una moneda de cinc pessetes

Al passar aleshores per davant d'un portell ó espitllera que'l temps havia obert arreballant les pedres, se'm presentà a la vista, altra volta, tot el Vallés. Jo contemplava cavilós aquells estenalls de cases de Sabadell, Granollers, Sant Feliu i altres poblacions cobertes en aquella hora per la calitxa pensant verament acongoixat: «¡Quants se passejen per aquets carrers ben ufans i satisfets gaudint d'un capital que prou saben ells com l'han fet, i no obstant se vanten arreu de tenir una consciencia neta, dient-se homes honrats! Si tot el mon pensés i sentís com aquest sant home ¡que bé que s'hi estaria!» I anant a donar comiat i bon ànimo al malalt, vareig eixir del quarto fortament preocupat, sens reparar amb els esforços del pobre ermità, qui desafiant valent la tos i el pesat panteix, no parava de donar-me grans merces.

* * *

A ben segur que no havia pas arribat a casa, quan en Maginet ja havia donat l'ánima a Deu.

Poc âns de finir diu que assegut damunt del jas de palla i fent com qui conta una certa cantitat, deia mig embarbosat però amb tò d'una alegria que talment el revifava:

—Demá a primera hora eixiré a comprar un parell de ciris i el gerro que hi manca als peus de la Verge. Gracies a Deu que ara ja podré tornar-me-la a mirar sense recança.

I asseguren que ja feia una bona estona que era mort, que encara en sos llavis s'hi dibuixava una rialleta de tranquila, de inefable satisfacció.

HERMENEGILD CARRERA I MIRÓ.